

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 237/2020
27.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светлана Амцић Нађ, адвокат из ..., против тужене ... из ...,, чији је пуномоћник Анкица Мишков, адвокат из ..., ради измене одлуке о одржавању личних односа и издржавања, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 539/19 од 17.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 539/19 од 17.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П2 144/19 од 17.07.2019. године, измењена је пресуда Основног суда у Сомбору П2 349/15 од 16.10.2015. године, па је одређено одржавање личних контаката између малолетне ВВ, рођене године, са мајком ББ, тако што је обавезана мајка да 10 дана пре доласка у Србију најави долазак тужиоцу АА, оцу малолетног детета, а након тога да се виђање одвија сваког викенда током мајчиног боравка у Србији, суботом и недељом почев од 10,00 до 20,00 часова, али не дуже од три узастопна викенда (став први изреке). Мајка малолетног детета обавезана је да оцу достави тачну адресу на којој ће боравити са дететом, као и да по дете дође на адресу где живи са оцем и врати је у домаћинство оца (став два изреке). Обавезана је тужена да на име доприноса издржавању малолетне ВВ плаћа месечно новчани износ од 12.000,00 динара путем поштанске уплатнице, на руке оца АА из ... до сваког 15. у месецу, почев од дана подношења тужбе 13.03.2018. године, доспеле рате одједном у року од 15 дана од дана доношења одлуке под претњом принудног извршења (став три изреке). Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 109.125,00 динара (став четири изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 539/19 од 17.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене као неоснована и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П2 144/19 од 17.07.2019. године у побијаном делу одлуке о доприносу тужене дечијем издржавању и парничним трошковима (ставови три и

четири изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, благовремено, изјавила ревизију побијајући је у ставу првом изреке због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Наводе ревизије којима се указује да нижестепена пресуда не садржи довољне, јасне и непротивуречне разлоге о одлучним чињеницама те да су изнети разлози у супротности са стањем у списима, односно изведеним доказима, односно да је пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу члана 407. став 1. тачка 1-3 истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом од 16.10.2015. године, разведен је брак странака, самостално вршење родитељског права над заједничком малолетном ћерком ВВ, рођеном године, поверено је оцу, одлучено је о начину одржавања личних односа детета и мајке, али о доприносу мајке дечијем издржавању није донета одлука. Малолетна ВВ је завршила ... разред основне школе. Сврстана је међу најбоље ученике, а осим школе бави се и гимнастиком. У протеклом временском периоду мајка није доприносила њеном издржавању давањем месечних износа. Укупно јој је купила три мајце и троје панталона, а једном приликом јој је дала 100 евра. Током поступка је утврђено да су књиге за школску прошлу годину коштале 9.000,00 динара, који износ је издвојен и за двоје патика које користи за физичко. Малолетна ВВ није остварила право на дечији додатак. Тужилац, рођен ... године, у протеклом периоду је водио бригу о детету уз помоћ мајке. Он је запослен, месечно зарађује око 41.000,00 динара. Законску обавезу издржавања трећих лица нема. Стамбено је обезбеђен. Задовољава све ВВ потребе. Тужена, рођена ... године је након развода брака са тужиоцем из ванбрачне заједнице родила још двоје деце старе ... и ... година о којима води бригу. Из актуелног брака има још једно дете. Са садашњим супругом живи и ради у Њихова зарада на месечном нивоу износи 2.450 евра, од које могу да задовољавају потребе домаћинства. Осим тога за децу прима дечији додатак. Минимална сума издржавања у моменту пресуђења износи 26.779,00 динара месечно.

Првостепени суд је полазећи од утврђеног чињеничног стања, као и да је минимална сума издржавања 26.779,00 динара месечно, донео одлуку о висини доприноса мајке дечијем издржавању у складу са одредбама члана 73, 154. и 160. став 4. Породичног закона.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужене сматрао да дете у смислу члана 162. став 3. Породичног закона односно поверилац издржавања има право на најмање онај животни стандард који ужива родитељ дужника издржавања, те како је утврђено

да тужена живи и ради у иностранству, да је животни стандард њене породице виши од оног који тужилац може да обезбеди малолетној ВВ, и да је обавезана износом који представља динарску противвредности 100 евра на месечном нивоу може да доприноси издржавању свог најстаријег малолетног детета без угрожавања сопствене егзистенције.

По оцени Врховног касационог суда, побијаном другостепеном одлуком исправно су оцењене све релевантне околности прописане чланом 160. ст. 1. и 2. Породичног закона које су од утицаја на одлуку о висини издржавања малолетног детета и то према њеном узрасту (... година), као и према могућностима тужене, које су утврђене на основу члана 160. став 3. истог закона.

Врховни касациони суд сматра да је нижестепеним одлукама правилно утврђена висина обавезе тужене, као дужника издржавања, због чега је неоснован ревизијски навод да је погрешно примењено материјално право када је усвојен тужбени захтев за износ од 12.000,00 динара месечно.

Наиме, правилна примена одредби Породичног закона Републике Србије, које су у складу и са међународним правилима које је наша земља ратификовала, обавезује суд да приликом доношења одлуке о издржавању детета води рачуна о његовим интересима, док се обавеза родитеља као дужника издржавања заснива на критеријумима одговорног родитеља, што значи да родитељ који не живи са малолетним дететом увек је у обавези да доприноси његовом издржавању и то бар у висини минималне суме прописане чланом 160. став 4. Породичног закона, па је у конкретном случају правилно примењено материјално право када је тужена као дужник издржавања обавезана да плаћа досуђени износ, имајући у виду критеријуме везане за њене материјалне прилике (висина зараде, њене личне потребе), као и потребе детета као повериоца издржавања.

Поред тога, имајући у виду да је тужена обавезана да доприноси издржавању малолетног детета са 12.000,00 динара, неосновано је ревизијско позивање на погрешну примену материјалног права, с обзиром да мајчин допринос не достиже 1/2 дела минималне суме издржавања у смислу члана 160. Породичног закона.

Предмет оцене ревизијског суда нису били истицани чињенични наводи јер се ревизија по члану 407. став 2. ЗПП не може изјавити из тог разлога.

Како се и осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић